

Книгата на Даниил — сто четиридесет и девета

Тайната на Бога разкрита: съединяването на божественото и човешкото

Jeff Pippenger

2024-03-21

Разглеждаме историята, представена в четиридесети стих на единадесета глава от Данаил. Сега насочваме вниманието си към вътрешната линия на историята в този стих, която представя историята на протестантския рог на земния звяр. Използваме съединяването на двата жезла на Езекиил в тридесет и седма глава като отправна точка, за да установим тайната Божия — чрез Христос, в съединяването на Неговата божественост с човечеството, когато пристига третият ангел. Правило върху правило, вестта за тайната Божия, която Йоан посочи като завършваща по време на затръбяването на седмата тръба, бе изпратена конкретно до Лаодикия чрез апостол Павел. Свидетелството на Езекиил, Йоан и Павел съвпада със същата тайна Божия, която бе представена във вестта на Джоунс и Уагонър през 1888 година, която беше вестта към Лаодикия.

Защото желая да знаете в какъв голям подвиг съм за вас и за онези в Лаодикия, и за всички, които не са видели лицето ми по плът; за да се утешат сърцата им, като бъдат свързани заедно в любов и достигнат до цялото богатство на пълната увереност на разбирането, за познаването на тайната на Бога, и на Отца, и на Христос; в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието. Колосияни 2:1–3.

Делото на умилоствението, на съединяването на двете тояги на божествеността и човечността, започна, когато дойде третият ангел; но Павел разглежда окончателното и съвършено изпълнение на съединяването на двете тояги, което е тайната Божия. Затова той определя вестта като вестта към Лаодикия, която най-напред дойде през 1856 г., после бе повторена през 1888 г., а след това намери своето съвършено изпълнение на 11 септември 2001 г. Павел представя храма в двойко естество, когато изложи тайната Божия, която трябваше да се довърши при затръбяването на седмата тръба. Той разделя тази тайна на глава и тяло.

И Той е глава на тялото, сиреч църквата; Той е началото, първородният от мъртвите, за да има във всичко първенство. Защото благоволи Отец в Него да обитава цялата пълнота; и чрез Него, като въдвори мир чрез кръвта на Неговия кръст, да примири всичко със Себе Си — чрез Него, казвам, било земното, било небесното. И вас, които някога бяхте отчуждени и врагове по ум чрез зли дела, сега примири в тялото на Неговата плът чрез смърт, за да ви представи свети, непорочни и безукорни пред Себе Си, ако пребъдвате във вярата, основани и твърди, и не се отклонявате от надеждата на благовестието, което сте чули и което бе проповядвано на всяка твар под небето, на което аз, Павел, станах служител; който сега се радвам в страданията си за вас и

допълвам в плътта си недостигащото от скърбите Христови заради Неговото тяло, което е църквата; на която станах служител според Божието домостроителство, дадено на мене за вас, за да изпълня Божието слово. Колосяни 1:18–25.

Христос е главата, която трябва да има първенство във всичко, а Неговата църква е тялото. Заедно главата и тялото представят съчетанието на божествеността с човечеството, и се откроява и друг важен факт. Отношението между главата и тялото е такова, че главата трябва да има първенство над тялото. При човека, който е създаден по Божия образ, по-висшите сили (главата) трябва да владеят над по-нисшите сили (тялото). Заедно те образуват едно същество, или, в терминологията на храма, който Йоан трябваше да измери, те представляват святото място (човечеството, тялото) и Пресвятото място (божествеността, главата). Как тези две са съединени заедно в „една пръчка“, или едно тяло, е делото на „at-One-ment“. Павел продължава:

На нея станах служител според Божието домостроителство, което ми бе дадено за вас, за да изпълня Божието слово; сиреч тайната, която е била скрита от векове и от поколения, а сега бе явена на Неговите светии; на които Бог благоволи да извести какво е богатството на славата на тази тайна между езичниците, което е Христос във вас, надеждата на славата; Него проповядваме, като увещаваме всеки човек и поучаваме всеки човек с всяка мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христа Исуса; за което се и трудя, като се подвизавам според Неговото действие, което действа в мене мощно. Колосяни 1:25–29.

Съвършенството на сто четиридесет и четирите хиляди, което представя „всеки човек съвършен в Христа“, е „Божията тайна“, която е съчетанието на божественото с човешкото, или, както Павел го изразява, „Христос в“ човечеството, „упованието на славата“. В дните, когато звучи Седмата Тръба, тази тайна се изпълнява. Когато Езекиил обозначава това съединяване, той използва две пръчки, една за северното царство и една за южното царство, за да обозначи символичната връзка, която представя храма чрез числото „четиридесет и шест“. Пръчката на символичната връзка на „четиридесет и шест“ трябва да бъде съединена със символичната връзка на „двеста и двадесет“.

Двеста и двадесет е символът на божествеността, съчетана с човечността. От издаването на Библията на крал Джеймс през 1611 г. до първото представяне на вестта на Милър през 1831 г., а след това и публикуването на вестта през 1833 г. във Vermont Telegraph, са двеста и двадесет години. Вестта на Милър беше формализирането на увеличаването на знанието, което произтичаше от Библията, когато книгата на Даниил беше разпечатана през 1798 г. В началната дата 1611 г. беше публикуван божествен документ, а в крайната дата 1831 г. имаше човешка публикация, основана върху божествената истина, която беше разпечатана през 1798 г.

Тези три дати представляват не само двеста и двадесет години, но и структурата на еврейската дума „Истина“, която се образува чрез съчетаването на първата, тринадесетата и последната буква от еврейската азбука, за да се създаде думата „Истина“. Божествена публикация в началото и човешка публикация в края, а 1798 година представлява

увеличение на знанието, което би проявило класа от нечестиви личности, които отхвърлиха това знание и така представиха тринадесетата буква, която е символ на бунт. Тази връзка от двеста и двадесет години беше установена в движението на първия ангел, а движението на третия ангел предоставя втори свидетел.

През 1776 г. беше публикуван божественият документ — Декларацията за независимост, — а двеста и двадесет години по-късно, през 1996 г., беше публикуван човешки документ — списание „Времето на края“. Човешкият документ произлезе от увеличаването на знанието, настъпило във времето на края през 1989 г., което, както и през 1798 г., произведе бунт против божествената вест, представена от Декларацията за независимост. Увеличаването на знанието през 1996 г. посочи бъдещето за Америка, когато тя ще изгуби свободата и независимостта, които беше провъзгласила през 1776 г., при скоро идващия неделен закон. Това дава второ свидетелство, че числото двеста и двадесет представлява съчетанието на божествеността с човечеството, и това второ свидетелство беше изложено с подписа „Истина“ и беше представено чрез първо свидетелство в историята на първия ангел (първия) и второто свидетелство в историята на третия ангел (последния).

1776 бележи също началото на период, който предшества действителното начало на земния звяр като шестото царство на библейското пророчество. В този подготвителен период белегът на истината отново беше обозначен чрез 1776, отбелязвайки началото на Съединените щати, а 1798 — началото на Съединените щати като шестото царство на библейското пророчество. В средата на тази история на начало и край 1789 отбеляза централната буква, когато тринадесетте колонии ратифицираха Конституцията. Всяка една от трите дати представлява „говоренето“ на Съединените щати: с Декларацията за независимостта през 1776, Конституцията през 1789 и Законите за чужденците и подстрекателството през 1798. Тази история обхваща двадесет и две години, което е десетък, или една десета, от двеста и двадесет, така че тя също така представлява символ на съчетаването на Божествеността с човечността.

То представлява историята на земния звяр, който е изобразен като започващ като агне (божественост) и завършващ като змей (човечество). 1776 г. започва с Декларацията за независимост, която бележи божествеността, а Законите за чужденците и подстрекателството представляват човечеството; и в тези двадесет и две години, които предхождат началото на царуването на земния звяр като шестото царство на библейското пророчество, е предобразен преходът от агнето към змея.

Началото на две хиляди петстотин и двадесетте години на съд срещу южното царство Юда е свързано с началото на две хиляди и тристате години от Даниил, глава осма, стих четиринадесети. Потъпкването на светилището и множеството в Юда започна през 677 г. пр. Хр., а пророчеството за две хиляди и тристате години започна двеста и двадесет години по-късно — през 457 г. пр. Хр. Жезълът на южното царство Юда е свързан чрез символа четиридесет и шест със северното царство, а също така е свързан с двете хиляди и тристате години чрез връзката от двеста и двадесет.

Павел заяви, че е служител на Божието домостроителство, а след това определи домостроителството, на което бе служител, като Божията тайна, която е Христос във вас — надеждата на славата. Той по-нататък разглежда тази истина, когато пише на Тимотей.

И без противоречие, велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът, оправда се в Духа, бе видян от ангели, бе проповядван между народите, бе повярван в света, възнесе се в слава. 1 Тимотей 3:16.

Тук Павел казва, че тайната на благочестието е Бог, явен в плът. Бог е Главата, а плътта е тялото. Тайната на благочестието е Христос в вярващия; тя е съединяването на божественото с човешкото. Павел също използва метафората за брака, както и Осия.

Защото ние сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и двамата ще бъдат една плът. Тази тайна е велика; но аз говоря това за Христос и за църквата. Ефесяни 5:30–32.

В тридесет и седма глава, когато Езекиил посочва завета на последните дни, който е обновеният завет с онези, определени като сто четиридесет и четирите хиляди, той представя илюстрация за съединяването на две тояги. Тези две тояги, ред след ред, включват брачната метафора на Осия и Павел. Когато бяха съединени заедно, те не трябваше вече да бъдат два народа, а един народ, завинаги.

И ще ги направя един народ в земята, по Израилевите планини; и един цар ще бъде цар на всички тях; и няма вече да бъдат два народа, нито ще бъдат вече разделени на две царства; нито ще се оскверняват вече с идолите си, нито с гнусотиите си, нито с каквито и да било свои престъпления; но Аз ще ги избавя от всички техни обиталища, в които са съгрешили, и ще ги очистя; така те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог. Езекиил 37:22, 23.

Съединяването в Езекиил посочва времето, когато те вече не са разделени, нито грешат вече, когато са очистени, и когато Бог е техният единствен Бог, а те имат само един цар. На 22 октомври Вестителят на завета внезапно дойде в храма, за да „очисти“ Своя народ. Той дойде, за да приеме царство, чийто народ според Петър тогава трябваше да бъде царство от свещеници и царе. На тази дата младоженецът също дойде на брака, който е тайната, която Павел и Осия посочват и която представлява съчетаването на Божественото с човешкото. Йоан посочва, че тайната, която Павел определя като „Христос във вас, надеждата на славата“, щеше да се завърши в дните, когато затръби седмият ангел.

Но в дните, когато седмият ангел ще нададе гласа си, когато започне да затръбява, ще се довърши тайната Божия, както е благовестил на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Седмият ангел е третото горко, което настъпи на 11 септември 2001 г. Седмият ангел започна да тръби, когато третият ангел се появи в историята през 1844 г. и нататък, но бунтът от 1863 г. възпрепятства делото да бъде завършено. Третият ангел се появи и седмата

трябва започна отново да звучи на 11 септември 2001 г., и този път „тайната Божия“ трябва да бъде „свършена“. Тази „тайна“ е съчетанието на божествеността с човечеството, което произвежда сто четиридесет и четирите хиляди, които след това стават Божието знаме и войска. Поради тази причина тридесет и седма глава на Езекиил започва с това, че Езекиил е отведен в долина от мъртви сухи кости. Тези кости представляват лаодикийския адвентизъм на 11 септември 2001 г. и поради тази причина Павел отправя своето благовестие за тайната Божия към лаодикийците.

Защото искам да знаете каква голяма борба имам за вас и за онези в Лаодикия, и за всички, които не са видели лицето ми по плът; за да се утешат сърцата им, като бъдат съединени в любов и достигнат до всички богатства на пълната увереност на разбирането, за познаване тайната на Бога, и на Отца, и на Христа; в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието. Колосяни 2:1–3.

Това е също описанието, което сестра Уайт свързва с мъртвите сухи кости на Езекиил.

„Но не само това сравнение със сухите кости се отнася за света, а и за онези, които са били благословени с голяма светлина; защото и те са като скелетите в долината. Те имат човешки образ, строежа на тялото; но нямат духовен живот. Но притчата не оставя сухите кости просто свързани заедно във форми на хора; защото не е достатъчно да има съразмерност на крайниците и чертите. Диханието на живота трябва да оживотвори телата, за да могат да се изправят и да пристъпят към действие. Тези кости представляват Израилевия дом, Божията църква, а надеждата на църквата е животворното влияние на Светия Дух. Господ трябва да дъхне върху сухите кости, за да оживеят.“

„Божият Дух с Неговата животворна сила трябва да бъде във всеки човешки деятел, за да може всеки духовен мускул и всяко сухожилие да бъдат в действие. Без Светия Дух, без Божието дихание, настъпва вцепенение на съвестта, загуба на духовен живот. Мнозина, които са без духовен живот, имат имената си в църковните регистри, но не са записани в книгата на живота на Агнеца. Те може да са присъединени към църквата, но не са съединени с Господа. Те може да бъдат прилежни в изпълнението на определен кръг от задължения и да бъдат считани за живи хора; но мнозина са между онези, които имат „име, че си жив, а си мъртъв“.“

„Освен ако не настъпи истинско обръщане на душата към Бога; освен ако жизненото дихание на Бога не съживи душата за духовен живот; освен ако изповядващите истината не бъдат ръководени от принцип, роден от небето, те не са родени от нетленното семе, което живее и пребъдва до века. Освен ако не се доверяват на правдата на Христос като на своя единствена сигурност; освен ако не подражават на Неговия характер, не се трудят в Неговия дух, те са голи, не са облечени в одеждата на Неговата правда. Мъртвите често биват представяни за живи; защото онези, които извършват това, което наричат спасение, според собствените си представи, нямат Бога, Който действа в тях и да желаят, и да вършат според Неговото благоволение.“

„Този клас е добре представен от долината на сухите кости, която Езекиил видя във видение.“ Review and Herald, 17 януари 1893 г.

Лаодикийската вест бе представена за пръв път на адвентизма през 1856 г. — именно в годината, когато Господ разкри напредващата светлина относно „седемте времена“ от двадесет и шеста глава на книгата Левит. Вестта от 1856 г., състояща се от вътрешна вест, призоваваща към покаяние, и външна пророческа вест, бе отхвърлена през 1863 г.

Лаодикийската вест за тайната „Христос във вас, надеждата на славата“, бе повторена през 1888 г. от старейшините Джоунс и Уагонър, и тази вест също бе определена от сестра Уайт като вестта към Лаодикия.

Ред по ред, тридесет и седма глава на Езекиил започва с това, че Езекиил бива духовно пренесен към 11 септември 2001 г., където му е даден поглед към лаодикийския адвентизъм, който е мъртъв в грехове и прегрешения. На него му е казано да предаде две ясно разграничени пророчески вест. Първата произвежда едно съединяване, но телата все още са мъртви. Второто пророчество призовава вестта за „четирите ветрове“ да вдъхне живот в костите. Вестта за четирите ветрове е запечатващата вест за сто четиридесет и четирите хиляди, която посочва четирима ангели, държащи четирите ветрове. Сестра Уайт определя тези четири ветрове като „разгневен кон“, който се стреми да се откъсне, защото е възпиран. Разгневеният кон на исляма се стреми да се откъсне и да донесе смърт и разрушение по пътя си, както направи на 11 септември 2001 г., и отново ще бъде пуснат на свобода при скоро идващия неделен закон.

Тази вест довежда мъртвите тела до състояние на обединена войска, която стои на нозете си. Тази обединена войска бива изправена на нозете си в отговор на вестта на седмия ангел, защото в дните, когато затръби седмият ангел, ще се изпълни тайната на брака на сто четиридесет и четирите хиляди с Христос.

Тогава на Езекил е показано съединяването на две дървета, които стават един народ. Тези две дървета са северното царство на Израил и южното царство на Юда, които се съединяват като един народ при заключението на техните взаимни периоди на разпръсване от две хиляди петстотин и двадесет години. Тяното взаимно заключение поражда духовен храм, представен чрез четиридесет и шестте години в началото и в края на взаимните времена на разпръсване.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„И станаха рано сутринта и излязоха в Текойската пустиня; и когато излизаха, Йосафат застана и каза: Чуйте ме, о, Юда, и вие, жители на Ерусалим; вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще се утвърдите; вярвайте на Неговите пророци, и ще благоуспееете. 2 Летописи 20:20.“

„Вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще бъдете утвърдени; вярвайте в Неговите пророци, и ще благоуспявате.“

„Исая 8:20. „Към закона и към свидетелството; ако не говорят според това слово, то е защото в тях няма светлина.“

„Тук пред Божия народ са поставени два текста: две условия за успех. Законът, изговорен от самия Йехова, и духът на пророчеството са двата извора на мъдрост, които да ръководят Неговия народ във всяко преживяване. Второзаконие 4:6. „Това е вашата мъдрост и вашето разумение пред очите на народите, които ще кажат: Наистина този велик народ е мъдър и разумен народ.“

„Божият закон и Духът на пророчеството вървят ръка за ръка, за да направляват и наставляват църквата; и винаги когато църквата е признавала това, като се е покорявала на Неговия закон, духът на пророчеството е бил изпращан, за да я води в пътя на истината.

„Откровение 12:17. „И змейът се разгневи против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос.“ Това пророчество ясно посочва, че църквата на остатъка ще признава Бога в Неговия закон и ще има пророческата дарба. Послушанието към Божия закон и духът на пророчеството винаги са отличавали истинския Божий народ, а изпитът обикновено се дава по настоящите проявления.

„В дните на Еремия народът нямаше никакво съмнение относно вестта на Моисей, Илия или Елисей, но поставяше под въпрос и отхвърляше вестта, изпратена от Бога към Еремия, докато нейната сила и мощ не се изчерпаха и не остана никакво друго средство, освен Бог да ги отведе в плен.

„По същия начин, в дните на Христос, народът беше научил, че вестта на Еремия е била истинна, и се убеждаваше да вярва, че ако бе живял в дните на бащите си, щеше да приеме неговата вест; но в същото време отхвърляше вестта на Христос, за Когото бяха писали всички пророци.“

„Когато в света възникна вестта на третия ангел, която трябва да разкрие Божия закон на църквата в неговата пълнота и сила, пророческият дар също незабавно беше възстановен. Този дар изигра твърде значима роля в развитието и по-нататъшното напредване на тази вест.

„Тъй като са възниквали различия в мненията относно тълкуванията на Писанията и методите на работа, които са от естество да разколебават вярата на вярващите в вестта и да водят до разединение в делото, духът на пророчеството винаги е хвърлял светлина върху положението. Той винаги е донасял единство на мисълта и хармония в действието на тялото от вярващи. Във всяка криза, възникнала в развитието на вестта и разрастването на делото, онези, които са стояли твърдо на страната на Божия закон и светлината на Духа на пророчеството, са триумфирали и делото е преуспявало в техните ръце.“ Loma Linda Messages, 34.